

Ülvi Kazım

SƏNİ GÖRÜRƏM

QANUN NƏŞRİYYATI

“Səni görürəm” romanı kainatın sirlərini və insan şüurunun hüdudsuz imkanlarını araşdıran dahi fizik professor Zaxarın sarsıdıcı idrak mübarizəsindən bəhs edir. Hadisələr Bakıda cərəyan edir. Zaxar bəzi minillik xurafat və qorxu buxovlarını, əvvəlki elmi yanaşmaları darmadağın edən “Ehtimal dalğaları” və “Kvant dolaşıcılığı” nəzəriyyəsinə irəli sürür. Onun üzərindəki əsas qırılma nöqtəsi anasının son vəsiyyətinə vəfalı qalaraq cəmiyyətin dini və sosial qanunlarına zidd olaraq onu yandırması və yaddaşdan əbədiyyətə keçidini aşkar edir.

Roman modern fizikanın (Bell bərabərsizliyi, Şredingerin pişiyi, foton dinamikası) fəlsəfi izahını verir.

Əsərin ən güclü fəlsəfi manifesti təhsil, dil, tibb və müasir istehlak (sintetik geyimlər, GMO qidalar, yerlə təması kəsən rezin ayaqqabılar) insanın kosmik “İlahi portal”dan qopardılması və irsi yaddaşının silinməsi nəzəriyyəsidir. Heyvanların doğulan kimi yeriməsi ilə insanın acizliyini, insan yaddaşına qoyulmuş biokimyəvi blokadanı ifşa edir.

Ülvi Kazım SƏNİ GÖRÜRƏM

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2026, 288 səh.

Janr: fəlsəfə-intellektual roman, elmi-fantastika

Ölçü: 155x235 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 08.06.2026

Redaktor: Şərif A.

Korrektor: Aygül Yelmarlı

Mətn dizaynı: Günay Seyidova

Qapaq dizaynı: Kənan Eynullayev

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-15-052-0

© Ülvi Kazım, 2026

© Qanun Nəşriyyatı, 2026

Mündəricat

I Fəsil. Zaxarın xatirələrə vəfası	9
II Fəsil. İki dünya arasında bir körpü	21
III Fəsil. Ulduzlara toxunan adam	33
IV Fəsil. Sərhəddəki kölgələr	41
V Fəsil. Tanrıya açılan pəncərə	50
VI Fəsil. Qəfəsin həndəsəsi	57
VII Fəsil. Hadisə üfuku	62
VIII Fəsil. Bioloji müqavimət	67
IX Fəsil. İşığın ontologiyası	72
X Fəsil. Dahilərin qurbanlıq gecəsi	79
XI Fəsil. Sükutun ifşası	84
XII Fəsil. Paslanmış ruhların üsyanı	89
XIII Fəsil. İşıq arxivçiləri	95
XIV Fəsil. Kvant səfərbərliyi: Şüur cəbhəsi	101
XV Fəsil. Sərhəddəki kölgə: Migel	109
XVI Fəsil. Simfonik qaranlıq və şifrələnmiş üsyan	115
XVII Fəsil. Saxta taxtların tozu və ilahi cəlladlar	127
XVIII Fəsil. Oğurlanmış ilahiliyin sirri	142
XIX Fəsil. Rezonans şəbəkəsi və sistemin reaksiyası	170
XX Fəsil. Ulduzlara doğru addım – yeni dünyanın inşası	177
XXI Fəsil. Əbədi vəhdət – insan-tanrı sərhədinin silinməsi	183
XXII Fəsil. Oyanış – yuxunun külündən doğan gerçəklik	188

XXIII Fəsil. İdrak savaşı	202
XXIV Fəsil. Tozlu cildlərdəki kainat – qədim kitab və gizli xəritə	211
XXV Fəsil. Sistemin qanlı izi və idrak inqilabı	221
XXVI Fəsil. Sistemin rəqəmsal gözü və idrak sürgünü	230
XXVII Fəsil. Sürüsüz çobanlar və idrak kodlarının oyanışı	236
XXVIII Fəsil. Güzgülərin sınması və idrak şimşəyi	245
XXIX Fəsil. Qızıl qəfəs və sükutun ağırlığı	251
XXX Fəsil. Ölümün icadı və genetik təzadın sirri	260

I Fəsil

ZAXARIN XATİRƏLƏRƏ VƏFASI

Hava ağır idi. Şəhərin üzərinə çökmüş toz və dualar nəfəs almağa imkan vermirdi. Zaxar pəncərənin önündə dayanmışdı. Küçədə sübh azanı oxunurdu. Amma bu səs onun ruhunda dinclik yaratmır, sual doğururdu.

Dörd övladı yan otaqda yatırdı. Onların hər biri gələcəyin qurbanı, yoxsa yaradanı olacaqdı? Zaxar bilmirdi. O, əvvəlcə masasının üstündəki mikroskopa baxdı, sonra rəfdəki köhnə dini kitablara. Görəsən, onlar arasında bir oxşarlıq varmı? Həqiqət hansında daha çox idi? Elm ona kainatın sonsuzluğunu pıçıldaırdı, ətrafındakı cəmiyyət isə onu dar bir qəfəsə salmaq istəyirdi.

“İnsan nə qədər azad ola bilər? – deyə düşündü. – Əgər hər addımımız əvvəlcədən cızılmış bir xətt üzrədirsə, mən niyə düşünürəm? Əgər ondan istifadə etmək günahdırsa, bu beyin mənə niyə verilib?”

Zaxarın həyat yoldaşı otağa girdi. Gözlərində qorxu vardı. Zaxarın gecəyarısı oyaq qalmasının səbəbini bilirdi. Bu şəhərdə çox düşünmək təhlükəli idi.

Zaxar başını mikroskopdan qaldırdı. Gözləri yanırdı. Kvant dünyasında hissəciklər eyni anda iki yerdə ola bilərdi, lakin bu şəhərdə insan yalnız bir yerdə olmağa məhkum idi. Həm də diz çökmüş vəziyyətdə.

O, universitetdəki həmkarlarının üzlərini xatırladı. Onlar üçün Zaxarın “Ehtimal dalğaları” nəzəriyyəsi yalnız cəfəngiyyat deyil, həm də Yaradanın nizamına qarşı bir həqarət idi. Onlar kainatı yalnız öz dar pəncərələrindən görmək istəyirdilər. Zaxar isə bilirdi ki, kainat rəqs edən enerjidir, eynilə o gecə bağçada anasını yandırarkən rəqs edən alovlar kimi.

Bağçanın küncündəki o qara ləkə hələ də ruhundan silinməmişdi. Anasının son istəyi hələ də qulaqlarında səslənirdi. *“Məni bu torpağın qaranlığına basdırma, Zaxar. Mən işığa qarışmaq istəyirəm!”*

O, cəmiyyətin minillik qanunlarını bir kibrit çöpü ilə yandırmışdı. Anasının cəsədi alovlara qərq olarkən, Zaxar ilk dəfə maddənin enerjiyə çevrilməsini sadəcə bir fizik kimi yox, bir oğul kimi izləmişdi. Küllər səmaya sovrulanda qorxu yox idi, yalnız bir söz vardı: **Vəfa**. Amma o gündən bəri küləyin hər əsməsi Zaxarın qulağına bir hökm pıçıldayırdı. Əgər bilsələr, onu həmin bağçada, həmin küllərin üstündə edam edəcəkdilər.

Həyat yoldaşının titrəyən əllərini tutdu və baxışlarını pəncərədən kənara, uzaq xatirələrin dumanına dikərək pıçıldadı:

“Hava o vaxt çox sakit idi, göy üzü elə aydın idi ki, insan sonsuzluğu duya bilirdi. Həyat naz-qəməzəli bir qız kimi çılğın və vədədici idi. Amma mən o mənzərənin içində deyildim; bir kənara çəkilmişdim, sonsuzluğa yuvarlanan, əlimdən çıxıb gedən boş ümidlərimin arxasınca baxırdım. Qərribə idi, o ümidlər məndən uzaqlaşdıqca yerimdən tərpənib onları saxlamaq üçün heç bir istək duymurdum. Ətrafda gəzişən, gülən insanlara həsəd aparırdım. Onlar ətraf ələmə o qədər biganə idilər ki, özlərindən bircə baxış uzaqlıqda oturmuş, öz kimliyinin ağırlığı altında inildəyən, aciz gözləri onlara dikilən məni görmürdülər. Sanki bir ruh idim, varlığım o qələbəliyin içində əriyib yox olurdu.

Gözlərimin önündən getməyən o səhnə... Anam qollarımda can verirdi, amma ölmək istəmirdi. İki əllə yaxamdan elə bərk yapışmışdı ki, sanki həyata o cırıq parçadan tutunurdu. “Qurban olum sənə, mənə söz ver, söz ver, söz ver”, – deyə yalvarırdı. Səsi dünyadakı bütün dərdləri özündə cəmləmişdi. “Söz ver ki, ağlamayacaqsan, mənsiz gecələrdə qorxmayacaqsan. Söz ver ki, böyüyüb xoşbəxt bir həyat quracaqsan. Allahın sənə verdiyi bu ömrü bir kişi kimi, kimsəyə pislik etmədən yaşayacaqsan. Mənsiz heç vaxt darıxmayacağına söz ver ki, rahat ölə bilim...”